

ξεσιν ὅτι διὰ μόνης τῆς βαθμιαίας συμπικνώσεως αὐτῆς ή μᾶζα τοῦ ἡλίου ἀπεταμίευσε ποσδόν θερμότητος δυνάμενον νὰ συντηρήσῃ τὸν σύγχρονον ἀκτινοβολίαν αὐτοῦ ἐπὶ 15 περίπου ἑκατομμύρια ἑτῶν.

(Ἄκολουθεῖ).

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΘΥΕΛΛΗΣ ΠΝΟΑΙ.

*Ω! τίς ἔξαιρης τὴν γαλήνην τὴν ὥχραν τῆς δροσερᾶς ἐσπέρας καταγίγις θολοί; πῶς ἐπὶ τοῦ αἰθέρος μαῦρα, ζοφερά, τὰ φευγαλέα νέφη συναγείρονται; ἐνῷ, σφοδροὶ Τιτᾶνες, Νότος καὶ Βορρᾶς ἀπέναντι ἀλλήλων κοιλαῖς σκληπιγγυς φυτώντες, πλημμυροῦσι κύματα πνοῶν;

'Αναστατοῦνται, βαθυκυκώνται, βρέμουσι τοῦ ἀ-

1) Ἐνταῦθα ὁ κ. Faye θεωρεῖ ἀναγκαῖον υὰ σημειώσῃ ὅτι δὲν αὐτοῦ γενόμενος ὑπολογισμὸς στηρίζεται ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ἡ μᾶζα τοῦ ἡλίου παρέμεινεν ὄμοιομερῆς κατὰ πάντας τοὺς βαθμοὺς τῆς βαθμιαίας αὐτῆς συμπικνώσεως, ὅτι δῶμας τὸ ἔξαγρόμενον θὰ ἦτο τὸ αὐτὸν καθ' οἰονδήποτε τρόπον καὶ ἀν ἐγένετο ἡ τῶν ὑλικῶν αὐτοῦ σύμπτης, ὅτι τοῦτο δὲν ἔξαρτᾶται ἐπαισθητῶς ἐκ τῆς γενομένης ὑποθέσεως περὶ τῶν διαστάσεων τοῦ ἀρκτικοῦ γάντου, ὅτι δὲ μόνη ἡ διάρκεια τῆς συμπήξεως θὰ ἦτο διάφορος, ὅπερ οὐδὲν ἀπέτεται τῷ προκειμένῳ ζητήματος, καὶ ὅτι δὲν ὑπὸ τοῦ κ. Helmholtz τὸ πρῶτον γενόμενος ὑπολογισμὸς ἔδωκεν ὡς ἔξαγρόμενον ἀρθεύον διάφορον τοῦ δὲν αὐτοῦ εἰρισκομένου, ἦτο 20 ἀντὶ 15 ἑκατομμυρίων ἑτῶν, διότι ἐκεῖνος μὲν ἔδεισθη ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Pouillet ἐμρεθίστης τιμῆς τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας, δὲ κ. Faye παρεδέξατο τὴν μεταγενεστέρως δὲν τῶν καὶ Violle καὶ Crova εὑρεθεῖσαν, ἐπαισθητῶς ἀνωτέρων τῆς τοῦ Pouillet, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐσημειώθη.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

*Ἀρξαμένης τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς ἥρξαντο καὶ οἱ ἐπὶ ἄμβωνος λόγοι τῶν ἱεροκηρύκων. Δὲν θέλωμεν ποσῶς νὰ σχετίσωμεν τὴν τεσσαρακοστὴν πρὸς τοὺς λόγους τούτους, ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ παρατηρήσωμεν ὅτι τινὲς τῶν λόγων εἶνε ἀληθῶς νηστήσαμοι. Πολλοὶ τῶν ἱεροκηρύκων ἀνερχόμενοι ἐπὶ τοῦ ἀμβωνος καθῆκον αὐτῶν λογίζονται οὐ μόνον διὰ τῶν μονοτόνων αὐτῶν σχημάτων καὶ τῆς ἔτι μονοτονώτερας ἀπαγγελίας αὐτῶν νὰ κατασπείρωσι τὴν πλῆξιν καὶ τὴν ἀνίαν τῷ εὔσεβεῖ ἐκκλησάσματι, ἀλλὰ καὶ ἀναλαμβάνουσι θέματα τῆς δογματικῆς θεολογίας, θέματα εἰδικά τε καὶ παρασκευὴν ἀπαιτοῦντα καὶ ταῦτα πειρῶνται νὰ διαπραγματεύσωσιν οὕτω μάλιστα, ὡστε τὸ εἰσθῆτος ἐκκλησίασμα, τὸ πολύ, μηδὲν νὰ ἐννοήσῃ, νὰ εἴπῃ δῶμας εἰδὸς δι σημειώνες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἦτο ὥραῖς, » διότι ὕστεν ἐνήσει. Πρό τινος χρόνου ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἀνέγνω-

χανοῦσις ὥκεανοῦ τὰ βάθη· ὁ κερκυνός τὸ σκότος αἴφνης πορφυροῖ, ἐπαργυροῖ, χρυσίει, σθέννυται βορμῶν, ἐκσπῶνται βράχοι, ὅροι μηδενίζονται. Καί, μόνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς θυέλλης τῆς σφοδρᾶς, ρεμβάζω, ἀτενίζω πρὸς τὸν οὐρανὸν, τὴν χείρα ἐπὶ τὸ μέτωπον φέρουσα, ἐν ᾧ πλειάρις κοράκων πτοηθέντων ἀνίπταται θροοῦσα, τραχὺ κρώζουσα, καὶ πόρρωθεν τῇ ἀπαντᾷ βαθύστονος, θρηνώδης περιφόρου γλαυκὸς οἰμωγή.

Πρὸ μικροῦ ἔτι ἐμειδία ἡ φύσις, τὸ ἐπαιωρούμενον ἥδη ποθητὸν ἔχει ἀμυδρῶς διαβλέπουσα πόρρωθεν· πρὸ μικροῦ ἔτι τὸ ἥρεμον κύματα ἐσαπειρίζει κ' ἐσελάχεις ὑπὸ τὰς εὐλημπεῖς ἀκτίνας τῆς δύσεως, οἱ δὲ πυκνοὶ καὶ μελανόκομοι τῶν κυπαρίσσων κλώνες ὑπέστενον μειλιχίας ὑπὸ λεπτάς δροσοψύχρους πνοές.

Πλὴν ἥδη τίνων ἄριστην τὸν κύματαν ἡ λυσσώδης πάλη στιγμάτων τὸν κόσμον ἀναστατοῖ; μὴ τὸ πνεῦμα τῶν λαιλάπων τὸ στυγερόν, τὸ βλοσφύρον καὶ βαθύζοφον ἀποσκιρτῷ αἰφνιδίως ἀπὸ τῶν σιδηροτεύκτων δεσμῶν, ἀπὸ τῶν ἀδαμάστων ἀλύσσων, ὑφ' ἀς πωλοδάμνει αὐτὸν ἀνίσχυρον ὑπὸ τὴν γῆν ἡ Πανάγαθος Παντοδύναμία; καὶ τὰς εὐρείας μελανίας πτέρυγας ἐπισείν, ἐν ᾧ ἀνίπταται γοργὸν πρὸς τοὺς αἰθέρας ἐκχέεις νῦν βιαίας ἀερίους πνοάς καὶ ἀφίησι τὴν ἀκραντοῦ ζοφάδους αὐτοῦ πέπλου ἵνα κυλινδήται ὑπ' αὐτῶν ἀνὰ τὴν ὑψηλήν νέφους σκοτεινοῦ καὶ κυρατόεντος; καὶ προχέει ἀστραπάς ἡ ἀναλαμπὴ τοῦ ὄργιλου βλέμματός του, καὶ εἰς βλάσφημον ἐκσπᾷ ἀπειλὴν κατὰ τοῦ ὑπερέκνατος Θεοῦ ἡ φωνή του ἐν εἰδεῖς ἀγρίας βροντῆς;

"Η μήτοι ὄργη Θεοῦ ἐπιθέει ἀκριτίως ἀνὰ τὸ πειρὸν σύμπτων καὶ κλονεῖ καὶ ἀρδητὴν ἀνατρέπει αὐτό, φεῦ! φεῦ!.. μέλλουσι λοιπὸν αἴφνης νὰ διαστειθῶσι

μεν ὅτι ἵεροκηρυξ τις προύκειτο ἐν τινὶ γωρίῳ πέραν τῆς γεφύρας νὰ διμήληστειδικῶς περὶ ἐκπορεύσεως τοῦ ἀγίου Πνεύματος. Τὸ θέμα τοῦτο, καθαρῶς δογματικόν, βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν, δῆην προσπάθειαν καὶ ἐπιτηδειότητα καὶ κατέβελλεν δὲ ἄλλως φιλότιμος ἵεροκηρυξ, νὰ κατανοηθῇ διπὸ τοῦ πλείστου ἀκροατηρίου αὐτοῦ, οἱ δὲ δλίγοι δυνάμενοι νὰ ἀντιληφθῶσιν αὐτοῦ οὐδὲν ὥφελοῦνται. Τὰ τοιαῦτα θέματα νομίζουμεν ὅτι πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῶσι, γενικωτέρου δὲ ἐνδιαφέροντος, ἢ ἔνθα ἀνάγκη ἐδραιώσεως θρησκευτικῶν πεποθήσεων, ἀπολύστερα νὰ ἐκλέγωνται. Ἀλλὰ καὶ τὸ μονότονον τῆς ἀπαγγελίας καὶ τῶν σχημάτων νομίζουμεν ὅτι καιρὸς νὰ μεταβληθῇ. Νῦν νομίζει τις ὅτι οἱ ἵεροκηρυκες ἀντιγράφουσι τοὺς προγενομένους ἢ ἀλλήλους. Οἱ ἵεροκηρυκες νῦν ἀνέρχεται διὰ τῆς ἐλικοειδοῦς ἐκείνης τοῦ ἀμβωνος κλίμακος καὶ ἀναφένεται ἐπ' αὐτοῦ ὡς μέλαχας ἀετός, φέρων τὸ ἐπανωκαλύμματον ἢ ἐπανωκαμήλακυν, — ὅπως θέλετε, διότι δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ἀναλαμβάνουμεν τὴν ἀλλοτε γενομένην συζήτησιν περὶ αὐτοῦ —, ποιεῖται τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, φέρει τὰς κλεῖρας ἐπὶ τῆς στεφάνης τοῦ ἀμβωνος, κλίνει πρὸς τὸν κέντρον, εἴτα ἐπ' ἀριστερῆ καὶ ἀκολούθως ἐπὶ δεξιῆς καὶ ἀργετεῖ διὰ τοῦ: σεβασμιώτατε ἡ ἀλλης τινὶς προσφωνήσεως. Τὰ σχήματα καθὼς ὅλον τὸν λόγον ἐπαναλαμβάνονται τὰ αὐτά, ὃ τόνος τῆς φωνῆς ὃ αὐτὸς ἀπ' ἀργῆς μέγρι τέλους κακὴ προφορὰ ἔστιν ὅτε, αἱ λέξεις κατατρώ-

τάχθεμελίωτα της γῆς θέμεθλοι, καὶ ὡς φύλλον εἰς τὰς πυούς, ὡς ἀμυόκοκκος εἰς βαθύρρουν πόντον, νὲ κατακυλισθῇ αὗτη μέσῳ τοῦ γάρον καὶ ν' ἀρανισθῇ ἐν ριπῇ ὄφθαλμοῦ; . . .

Οὐχί, οὐχί! δὲν παλαιόσι δαιμονες, δὲν ἀποσκιρτᾷ τῶν λαζαλέπων τὸ πνεῦμα, οὐδὲ ἡβούληθη νὲ συντρίψῃ ἀκαρικίως τὸ σύμπαν ὃ εύρυζναξ Θεὸς ὁ φιλοστόργως αὐτὸ ἐπιβλέπων! . . .

Ο καταράκτης ὁ σφοδρός, ἡ λαζλαψή τῶν ἀνέμων,
ὁ τὴρδός ὠκεανός,
ὁ βροντοβόλος κεραυνός
ὅ πυρπολῶν καὶ βρέμων,

μὲ συγκινοῦσι μυστικῶς ἐν τῇ σιγῇ τοῦ κόσμου
ώς ἀρμονία ὑψηλή!
὾! δι' αὐτῶν ὅτι λαζεῖ
νομίζω ὁ Θεός μου! . . .

Καὶ λέγει: — «Τί ἐπαίρεσθε εἰς τὸν σμικρὸν σας βίον,
ἀφρονες, μάταιοι θνητοί;
ἐν τῇ σκηνῇ σας τῇ φυλαρῇ
τί εἶναι μεγαλεῖον; . . .

. . . «Ἄριδει μέρας νὰ κληθῇ ἀν τις ὑμῶν κρατήσῃ
τὸ βεύμα τῶν ὠκεανῶν;
ἢ τὸν φλογώδη κεραυνὸν
ἐᾶν ἀναγκαῖσθη! . . .»

Ω αἰθήρ, ὡς πνοαί, ὡς ρεῖθρος τοῦ πόντου πολυβεθῆ
καὶ βρυρροχθι! ὡς φωναί δονούσαι τὸ σύμπαν, δι' ὧν
τὸ στόμα του Πλάστου λαζεῖ δὲν μὲ πτοεῖτε! ὑπὸ¹
τὴν λυστώδη δριμήν ὑμῶν ἡ καρδία μου πάλλει, ὑπὸ²
τοὺς ἀγρίους σας βρόντους ἡ ψυχή μου τρυφᾷ. Τῇ στι-

γονται, αἱ φράσεις καταπίγονται, ἡ γλῶσσα διμιάζει τρικυμώδη θάλασσαν, τὸ εὔσεβες ἔκκλησίασμα μόνον προβλέλει, τὴν μονοτονίαν διαταράσσον διὰ τοῦ βηγός, ὅστις φαίνεται τότε ἔξαρετικῶς καταλαμβάνει αὐτὸ καὶ ὅστις ἀν μὴ δεικνύη ἀπορίαν φύλτου, δεικνύει δικαὶας τὴν ἀνίαν τοῦ ἀκροατοῦ. Νομίζομεν ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἀπαγγελίας δέον πρὸς τοὺς ἄλλους νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς, ἐξ ἣς ἔξερχονται οἱ πλεῖστοι τῶν ιεροχηρύκων, διότι δὲν ἀρκεῖ νὰ λέγῃ τις καλὰ μόνον, ἀλλὰ πρέπει καὶ καλῶς νὰ λέγῃ αὐτά, ἵνα προξενήσωσιν ἐντύπωσιν, ἵνα ἀποσπάσωσι τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν.

* *

Ἐχοντες ἐν νῷ τὰ ἀνωτέρω ρηθέντα περὶ τοῦ ἀπ' ἀμβωνος λόγου, μετέδημεν τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ εἰς τὸν ναὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας ἐν ὦ προύκειτο νὰ διμιλήσῃ ὃ πανοσιολ. ἀρχιμακρότης καὶ ἐπόπτης τῶν σχολῶν κ. Καλλίνικος Δελικάνης. Όμολογούμεν ὅτι ὁ ιεροχηρύκος οὗτος κατενεθουσίασεν ἡμέας, διότι διεξῆλθε τὸ θέμα αὐτοῦ μετὰ πολλῆς πρωτοτυπίας, ἀπαρτίσας οὕτω μελέτην ιστορικήν ἐμβριθῇ καὶ οὐχὶ λόγον τετριμένον καὶ ἀποδεῖξας ὅτι ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὑπὲρ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν εἰκόνων ἐνυπάρχει ἀγῶν γενικώτερος καὶ ιερός.

γυρὶ ταύτη ἀγνωστος μὲ παρασύρει ζάλη, καὶ θύελλα ἐπίσης, θύελλα πχλῶν καὶ σφοδρῶν σκιρτημάτων καὶ ἐνδόμυχοι λάμψεις· δοτρεπιαίς ἐμπνεύσεως διεγίρεται αὐτομάτως ἐν τῇ σφρυγώσῃ καρδίᾳ μου, ἥτις μέσω τῆς βροντερῆς ταύτης καὶ μεγαλοπρεποῦς τῶν στοιχείων δίνης ποθεὶ ἵνα δι' ἀγγελικῶν πτερύγων ὑψωθῇ πρὸς τὸν Πλάστην καὶ δι' ἀγγελικῶν χειλέων ἀνχυμέλψῃ τὸ μεγαλεῖον Αὐτοῦ!

Οποῖον φῶς ὑπὲρ ἐμὲ ἐπαιωρεῖται τρέμον;
τίς τὴν καρδίαν μου πληροῦ ἀόριστος ὄρμη;
τὴν φθάνει αὔρα τούρανοῦ ὥσει πνοὴ ἀνέμων
καὶ ἐκσπῶνται εἰς τὰ βάθη τῆς αἰφνίδιοι παλμοί!

Εἴν· ἐμπνευσίς; εἴν· ὄνειρον; εἴναι μαγεία σφρίγους;
τῆς Ἡβῆς ἢ τῆς Μούσης μου μὲ φλέγει ὁ σπινθήρ;
ἴδοι! τὸ σύμπαν μειδιῶν προσβλέπω μετὰ ρίγους,
νομίζω ὅτι μοὶ γελᾷ ὁ σκοτεινὸς αἰθήρ!

"Ω! ἡ ψυχή μου ἔξορμῷ τὰ ἄστρα νὰ φιλήσῃ!
὾, ἡ καρδία μου ποθεῖ τὰ ὑψηλά νὰ ἐγκλείσῃ."
καὶ εἰς μῆκος ἀνυπέρβατον ἀκώλυτος νὰ φιάσῃ
καὶ νὰ τὴν ἴδῃ ὁ Θεός καὶ νὰ τῇ μειδιάσῃ!

Σιγάτε, πόνοι τῆς ζωῆς! σιγάτε, πάθη μαῦρα!
μυστηριώδης γύρω μου ἀπλοῦται ἕορτή·
ριπίζει τὴν καρδίαν μου ἀθανασίας αύρα:
δὲν ἔχετε, δὲν ἔχετε σεῖς τόπον ἐν αὐτῷ.

Τὴν ὥραν ταύτην πρὸς ἐμοῦ ὁ κόσμος παρελαύνει
ψευδῆς καὶ φρούδος ὡς ἀφρός, ὡς ὄναρ, ὡς σκιά.
δὲν θελγει τὰς αἰσθήσεις μου ἢ ὅψις του ἢ χαύνη.
τοῦ οὐρανοῦ, τοῦ οὐρανοῦ τὸ φῶς μοὶ μειδιάζει!

Οι τοιοῦτοι δὲ ἀγάνες οὐχὶ ἀξιοι μυκτηρισμοῦ, ἀλλὰ εὐγνωμοσύνης καὶ θαυμασμοῦ εἰσιν Ἡκούσαμεν μετὰ προσοχῆς τοῦ θεροκήρυκος τούτου καὶ διέγνωμεν ὅτι τέμνει νέαν θόδον, ἐφ' ὡς ἐπιτραπήτω ήμεν νὰ συγγράψουμεν αὐτῷ.

• • •
Ἡ κυρία Lou Andreas-Salomé, ἡς αἱ ὡς συγγραφέως ἀρεταὶ λίαν τιμῶνται ἐν Γερμανίᾳ, προτίθεται προσεχῶς νὰ δημοσιεύσῃ νέον σύγγραμμα Περὶ τοῦ Φρειδερίκου Nietzsche ἐρ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Ἀνήρ λαζών γῶσιν τοῦ περιεχομένου τοῦ συγγράμματος βεβαιοῦται ὅτι ἡ συγγραφέος ἐν τῷ συγγράμματι αὐτῆς τοῦτο ἐκτίνησης κυρίως τὴν ψυχὴν τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ήρθε τοῦτο δὲ ἡ κυρία Andreas-Salomé εἴνε κατάλληλος, καθότι οἰκεία ἐγένετο τῷ Nietzsche, ὅστις ἔτρεψε πρὸς αὐτὴν βαθὺν σεβασμόν. Ἐν τοῖς ἀλλοις τὸ συγγράμματα τοῦτο θὰ περιέχῃ καὶ ἀνεκόδητος ἐπιστολὰς τοῦ φιλοσόφου λίαν περιέργους, πρὸς αὐτὴν τὴν συγγραφέα ἀπευθυνθείσας περὶ φιλοσοφικῶν θεμάτων, φανερούσας ἀκριβῶς τὸν νοῦν αὐτοῦ.

* * *
Ως γνωστόν, ἐν Παρίσιοις ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῆς Μητρούς Sans-Gênes ὁ μέγας Ναπολέων ἐτέθη ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει

Εἰς τοὺς κρουνούς μεθύματι τοῦ φέγγους καὶ τῆς ὄρσου
ἐπὶ πτερύγων αἴρουμαι εἰς οὐρανούς ἐκεῖ
κ' ἡ θεία λάμψις, ὁ Θεός, τοῦ μειδιάματός Σου
ἔγγράφει κ' εἰς τὰ γεῖλη μου μειδίαμα γλυκύ! . . .

. . . Ποῦ, φαντασία μὲ πλανᾶς, ταχύπτερος, θυμή-
ρης ἔκει εἰς χώρας τούρανού φωτὸς καὶ κάλλους πλή-
ρεις, εἰς ὑπερνεφέλους κοιλάδας χρῆς καὶ δόξης ἀρθί-
του, ἡς τοῦ Θεοῦ ἡ ἀκτίς ἐμπιπλᾶ;

Οὐχ! δὲν ἐπέτασκ αἵς ἐπόθουν διὰ χρυσῶν πτε-
ρύγων ὑψίχνακτος ἀετοῦ, οὐδὲ ἀνέμελψαν διὰ γλώσ-
σης ἀγγέλου τάξιθεν μου καὶ ἔμουστα χείλη, τὸ μεγα-
λεῖον τοῦ τῶν πάντων κρατοῦντος! Οἱ πόδες μου πα-
τοῦσιν ἔτι τῆς γῆς τὸ ταπεινὸν καὶ χοῶδες ἐπίπε-
δον, καὶ οἱ ὄρθικλμοι μου μακρύθεν μόνον προστενί-
ζουσι μετὰ πόθου τὸν οὐρανόν· ἀλλὰ παλμοὶ στι-
γμαῖοι, οἵοντες χρυσόθερμος τῆς καρδίας πυρὸς τὴν
φαντασίαν μου φλέγοντες, ἐπὶ σμικρὸν εἰς ὅψη μὲ
ἀνήγαγον. Παλμοὶ στιγμαῖοι ζωπυροῦντες τὰ νέα μου
στήθη, ἔστε, ἔστε ζσθεστοι ἐν αὐτοῖς ἔσχει, ὡς θύελ-
λα, ὑψηλὴ τοῦ παντὸς ἀρμονία, ἡ ἀκαριαίως αὐτοὺς
ἐν ἐμοὶ διεγείρονται σὲ εὐλογῷ! . . .

Ἐκόπασεν ὁ ἀνεμός, ἐσίγησεν ἡ φύσις· δὲν χέει
πλέον φοβερές, βροντώδεις ἀπηγήσεις τὸ πέλαγος τὸ
θυρούδιν, ὁ κεραυνός ὁ βρέμων· κυπτάζει μόνον ἐλα-
φρῶς κορυμὸς ἵτεας τρέμων· ἀργυροκρύσταλλος ρύξ
φλοιόσθιος; ἥδεις ἀπηγεῖ καὶ γαλανῆς λέμβου οἴαξ
τὸν διασχίζει ταχύ· ὁ ἥλιος χρυσοῦς, σπινθηρούδος,
μυριοφεγγῆς μειδιῶν ἀνέτειλε καὶ πάλιν ἀπὸ τῶν ζο-
φερῶν νεφελῶν, καὶ ὁ ζέφυρος τῶν ὄρέων πάλιν ἐπέ-
πνευσε θροῶν ἀς γλυκύς καὶ λαθρίος ψίθυρος χρυσο-

καὶ ὁ βίος καὶ αἱ πράξεις αὐτοῦ ἔκητάσθησαν καὶ ἔξετάζονται καθ' ἔκάστην ἐν ταῖς συγγράμμασι, ταῖς ἐφημερίσις καὶ τοῖς περιοδι-
κοῖς. Τῆς κινήσεως ταύτης ἔγνω νὰ μετάσηῃ καὶ ὁ γωστὸς
ἄγγλος στρατηγὸς λόρδος Wolsley, δημοσιεύων ἐν τῷ *Pal
Mall Magazine* μακρὸν μελέτην περὶ τοῦ Ναπολέοντος Α., ὃν
ἀποκαλεῖ «τὸν μέγιστον σχεδὸν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν», ἀποδει-
κνύς τὴν ἀγγλικὴν ὑπερβολὴν καὶ ἐν τούτῳ. Μόνην αἰτίαν δὲ
τῶν σφαλμάτων καὶ ἀτυχῶν τοῦ Ναπολέοντος θεωρεῖ μαστη-
ριώδη τινὰ ἀσθένειαν, ὥφ' ἡς προσεβλήθη κατὰ τὰ τελευταῖα
ἔτη τῆς βασιλείας αὐτοῦ. «Οἱ λόρδος Wolsley σημειοῦται
ἰδίᾳ περίστασίν τινα, καθ' ἥν ἡ διαχωρίη τοῦ Ναπολέοντος ἔσται
ἀνεξήγητος, ἀν μὴ γένηται ἀποδεκτὸν ὅτι προσεβλήθη ὑπὸ συμ-
πτώσεων τῆς ἀσθενείας ταύτης.

* *

Ἐπιστεύετο μέγρι τοῦ νῦν ὅτι ὁ γωστὸς χόρδες πόλκα εἶνε
πολωνικός, νεότεραι ὄμως πληροφορίαι ἀποδεικνύουσιν ὅτι εἶνε
βοημικός. Ἐχορεύθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τῆς βοημίδος ὀρχηστρίδος Haniezka Izbezab ἐν τῷ χωρίῳ Koslelec ἐπὶ τοῦ "Ελαχ.
Ἐσπέραν τινὰ κατὰ τῷ 1830 παρεκλήθη ἡ διαπρέπουσα αὐτὴ
ὄρχηστρος νὰ χρειάση κατὰ ἐν βίαια. Τούτου δὲ γενομένου, ἦρ-
ξατο ἡ Haniezka ξδουστα καὶ χρειάσουσα κατὰ τὸν ρυθμὸν τοῦ

πτέρων ἀγγέλων, περιπταμένων ἀσφάτως ἐν τῷ κενῷ.
Οὔτως ἀνὰ τὸν ὄριζοντα τοῦ βίου ἡμῶν ἡ εὐθία τῆς
χρῆστος μετὰ τὰς πολυρροΐζους τῶν δεινῶν θυέλλας εύ-
μειδῆς καὶ φαιδρὰ ἀνατέλλει!

'Αλλὰ διὰ μέσου τῆς ἡρέμου σιγῆς δι' ἣς ἡ ἐπι-
γυθείσα γαλήνη τὴν φύσιν ἐνέδυσε, ἡ ἀκοή μου μυ-
στικῶς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνατεινομένη, νομίζει ὅτι
ἀκούει εἰσέτι τῆς θείας φωνῆς σοθαρῶς ὄμιλούσης;

«Ἄριθμει μέγχες νὰ κληθῇ ἢν τις ὑμῶν κρατήσῃ
τὸ φεῦμα τῶν ωκεανῶν·
ἢ τὸν φλογώδη κερκυνῶν
ἔννα ἀναχαιτίσῃ! . . . »

. . . Ὡ αἰθήρ ἀπειρομήκης! Ὡ οὐρανόφωτε Φοίβε,
λαμπάς σὺ τοῦ κόσμου αἰωνία καὶ σερ! Ὡ, εἴπατέ
μοι, μὴ καὶ ὑμεῖς, ἐν ὧ ἀκίνητοι ἐκεῖ ἔνθα ἐθεμελίω-
σεν ὑμᾶς ὁ Πλάστης ἐσχεὶ θεωρεῖτε τὴν πυγμαίαν τῆς
ἀνθρωπότητος μυριηκιάν, τοὺς μυριοπληθεῖς τούτους
γάνους, οἵτινες στιγμόβιοι καὶ φρούριοι, ὡς τοῦ ἀνα-
στήματος αὐτῶν ἡ σκιά, τανύονται, μυρθοῦσι, κα-
ταφθείρονται, ὅπως στιγμαίως καὶ ἀσταθῶς ὡς ἐκεί-
νη ὑψωθῶσιν εἰς γίγαντας, δὲν λαλεῖτε ἀρχ πρὸς
αὐτοὺς σιγηλῶς αὐτὴν ταύτην τὴν οὐρανίαν φωνήν, ἢν
ὅ Θεός διὰ μέσου τῶν ρόχθων καὶ τῆς βροντῆς εἰς
τὰ ὕπαντα αὐτῶν ἀποστέλλει;

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΗΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ἀσματος, ὃ δὲ γορδὸς οὗτος ἐγένετο δημοτικὸς ἐν τῷ χωρίῳ καὶ
εἶτα ἐν Βοημίᾳ. Ἐρωτηθεῖσται δὲ ἡ ὀρχηστρὶς πῶς λέγεται ὁ
γορδὸς διὸ γορεύει, ἀπήγνητης Pulker, ἦτοι κατὰ ἐν βίαια τὸ
pulker ἐγένετο polker καὶ εἶτα polka. Εἰσάγθη δὲ ὁ γο-
ρδὸς οὗτος εἰς μὲν τὴν Πράγαν τῷ 1833, εἰς δὲ τὴν Βιέννην τῷ
1839 καὶ εἰς Παρισίου τῷ 1840. Η Haniezka νῦν εἶνε φραία
ἔγχουσα περὶ αὐτὴν ἔξι τέκνα καὶ ἐγγόνους. Ταῦτα γράφει γαλλι-
κικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα.

Ζωγράφος περὶ τὴν ἔξεικόνιτν ζώων ιδίᾳ ἀσχολουμένη, δινομα-
ζουένη δὲ Rosa Bonheur κάτηται μνημονικὸν παράδοξον. Ανε-
ρίσκει πάντοτε ἐν τῷ φυσιογνωμίᾳ τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὴν δη-
μοιότητα πρὸς τι μέλος τοῦ ζωήκου βασιλείου. Ἐπὶ παραδείγματι
εἴ τις διμελεῖ αὐτὴν περὶ τίνος κυρίας Χ.. αὐτὴν ἐπὶ μικρὸν σκέ-
πτεται καὶ εἶτα ἀναφρωνεῖ: «Ἄ! Ναί! τὴν κυρίαν. Ήτίς ἔχει
κεφαλὴν μάσχου!» Ή: — Ναί, ἐνθυμοῦσι. Τὴν κυρίαν, ητίς
ἔχει οὐκινούς καμήλου». Εννοεῖται ὅτι τὸ τοιούτο δὲν εἶνε εύ-
ρεστον τοῖς φίλοις τῆς καλλιτέχνιδος, ἀλλὰ τοῦτο δείκνυσι μέχρι^{το}
τινῆς σημείου αὐτὴν γνωστεῖ τὰ ζῆντα καὶ τὰ κυριώτατα γα-
ραγκτηριστικὰ αὐτῶν.

O. A.